

ΣΟΥΛΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΛΗΣ

Δέκατον και τέτατον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολιάρχον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
παταράκα Στρατοπέδων και πλημμυρ' ἀπὸ λεπτῶ.

Εικοστὴ δεκεμβρίου κι' ἑβδόμη,
κι' ἡ Βουλὴ δὲν συνήλθεν ἀκόμη.

Ἐξακόσια σὺν ἑξήτ.,
τὶ Χριστούγεννα κι' αὐτὰ!

Φασουλῆς και Περικλήτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Τώρα που γιορτάζουν ὄλοι ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ, μίσα 'στὸν Χριστὸν τῆ Σχολῆ που μὲ πῆς. βρὶ Φασουλῆ;

Φ. — Ἄκολουθε, Περικλίτο, δίγως δόλου νὰ μιλάς... πρέπει ζήνοιστος και 'ρίστο σὺν και πέρου νὰ γιλάς.

Θίλις τώρα, που καθίνας τὰ Χριστούγεννα γλεντῶ, και τὴν φάτην τῶν ἀλογῶν νὰ τὴν ὄρς ἀπὸ κοντὰ;

Ἄκολουθε, μπαγλιδάνη, μὲ καιρὶ και μὲ λιθάνη, κι' ἔκαι πέρα θὰ σὲ φέρω... σὲ ποῖο μέρος εἶναι ξέρω.

Νάτην νάτην, Περικλή, τρεῖς ἀνοίγει, πίντε κλαῖ μίς 'στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου πλήρης δόξης αἰτίου.

Νάτην... μπροστὰ μας στίκει μὲ μυρίζ ἀναμνήσεις... 'στὴν αὐτὴν ὁδὸν παρέκει κι' ἄλλην φάτην θ' ἀπακτίσης.

Φάτην 'μπρός και φάτην πέρα, κῦτταξ καλα, σακάτη, κι' ἀπ' τὴν πρῶτη 'στὴ δευτέρη ὄκα βήματα και κάτι.

Μὰ 'στὴν πρῶτη φάτην μόνο, που καλεῖται και Βουλῆ,

Ξεφυτρῶνον κάθε χρόνο οἱ Σωτήρες οἱ πολλοί.

Ἦ φιλτάτη μας Πατρίς, ἀσπροφόρα 'μπρός των στίκα... δὲν εἶν' ἕνας, ὄου, τρεῖς, μήτε πίντε, μήτε ὄικα.

Νὰ Μεσσίας φαλακρός μὲ καφέλι σὰν γουλι, νὰ και δούτερος μικρός μὲ κατάρυσο μαλλι.

Νὰ και τρίτος, που μονάχα τὸ μουστάκι του 'μυλαί... νὰ και τέταρτος, βρὶ χάχα, Ραφαήλου κεραλή.

'Όλος πνεῦμα κι' ὄλος χάρης πῆμπος σὰν γκαμηλοπούλι... λείπει μόνο γκαμηλιάρης, νὰ τοῦ παῖζῃ τὸ νταούλι.

Ποίους λάμποντας φωστήρας, Περικλίτο μου, ξανοίγω... και νὰ τοὺς εἰπῶ Σωτήρας τὸ θαρρῶ πὺς εἶναι 'λιγο.

Ποία φάτην 'στὴν Ἄθῆνα! πᾶμε μίσα, βρὶ μουρμούρη, νὰ μυρίσης καθδάλινα, νὰ μὴν ἔχῃς τίποτε μούρη.

Θίλις τώρα νὰ κῦτταξῃς και τοὺς μάγους μὲ τὰ ὄωρα, μὸ τοῦ γίνους οἱ Μεσσία: μας τοὺς 'κουδλίσησαν τώρα; Πᾶμε 'στὸ Σινδογαῖο τοῦ κύρ Λάμψα, τοῦ κύρ Στάθη, νὰ τοὺς ὄρς νὰ τρῶν ἔκαι και νὰ παῖζῃ μουσική, και νὰ χᾶσης τὰ πασχάλια και ταῦτά μὲ τὸ καλάθι.

Σὺ ποῦ τότε, Περικλίτο,
μὲ τὸ ξύλινο στίλιτο
γὰ πολίμους κατακόπης
Για τώρα νὰ χαλάρω,
μὲ τοὺς μάγους τῆς Εὐρώπης...
τῶν αὐτοὶ καὶ σὺ νηστιαίει.

Σὺ ποῦ ἄσασαξες γιὰ Γερσ,
εἰς τοὺς πῶς περιδρομιάζων
πρὶ παρὲ καὶ φρῶ γκρά...
δίχως γύρω νὰ κυττάζων.

Νὰ τῶν μάγων τὸ μπουκίτο,
τῶν κ' ἄπ' αὐτὸ κ' ἱκίνο,
τὸ κυττάζω, Περικλίτο,
κ' ἔλο ξεροκαταπίνω.

Τῶν τῶν καὶ γαλάττε
νέβγγ κ' ἄπ' τῆ μίγαι ζύγκι...
σάλλα μου κατακυλάττε
καὶ καταπίνει λαρύγγι.

Περικλίτο, τρεῖς ἴδω
νὰ τὸ ἔξω τὸ ραφινάτο....
πίνει Ρῆνο καὶ Βορῶ
καὶ σὺ μῆτε ρετσινάτο.

Μὲς ἔσὸ κράτος τὸ πανόρη,
ποῦγινε τὸ πᾶν θυσία,
κάθε μπουκα καὶ συχώρη
γιὰ τὸν φαλακρὸ Μισσία.

Νὰ καπόνι, νὰ καὶ φάσα
γιὰ τοὺς μάγους μὲ τὰ δῶρα...
τῆζα καὶ τῆζα βαρεὶ γράν-κάσσα,
βόμβαρδον καὶ κλαπαδόρα.

Μὰ καὶ σὺ, βρὶ φουκαρῆ,
κτύπα κτύπα ταμπουρῆ,
κ' ἰγὼ τώρα κομπανιέρω μὲ τῆ μῆτη, Περικλίτο,
ποῦ μ' αὐταῖς τῆς ἱμφλουίντζαις ἔχει γίνει κλαρινέτο.

Π. — Ποῖα μούτσουκα καὶ τοῦτα !...
νὰ κ' ὁ Λόου, νὰ κ' ὁ Τίστα...
νὰ ! τοὺς ἔφεραν τὰ φρούτα,
πορτοκάλια καὶ τὰ ρίστα.

Ὁμιλοῦν γιὰ τὴν Ἑλλάδα
καὶ τὸν τόσο τῆς παρῶ,
κ' ἕνας τῶν μὲν ἄγλάδα,
ποῦχει πίσω τὴν οὐρκ.

Νὰ σαμπάνιαι ὄλο γλύκα...
τόκα μὲ, καλῶς σὲ ἔρηκα,
γιὰ σὺ, Θόδωρ Μισσία, τὰ στομάχια των φρουσκόνων,
τῆς πεταίταις των τυλιγῶν καὶ γιὰ μὰς πεταίτα στρώνων.

Ἐραγαν καὶ τώρα βγαίνων,
ἔσὸ καταστίχο πηγαίνων,
καὶ τοῦ λέν τοῦ Ξενοδόχου νὰ τὰ γράψω ἔσθην καμπουρῆ
τῆς τρελλῆς γλωσσικοπάνας,
καὶ καπνίζων ἔσπλωμένοι κἀνι μυρωδάτα ποῦρα,
ποῦ τὰ λένε τῆς Ἀβάνια.

Ὁ καπνὸς των μὲ λιγόνει
καὶ τῆς στάκταις των κυτῶ,
καὶ ἔσθους μάγους κλίτων γόνου
τάποτειγαρα ζητῶ.

Μὰ μοῦ λίγει κ' ὁ κύρ Λάμφας :
εὐ ποῦ πάντα βρούβαις τῶς,
τὸ Ξενοδοχείον κάμφας
ἱπιλάθου τῆς γαστρός. »

Φ. — Ποίους μάγους κουβαλοῦν
τῶν Σωτήρων αἱ γεννησίαι !...
ἔλοι τοὺς παρακαλοῦν,
πίες νὰ τοὺς προσκυνήσῃ.

Ἐντὶ λίθανος καὶ σμύρναν καὶ χρυσάφι νὰ μὰς φέρνουν
ὄσο μῆνι μὰς τὸ πέρουν,
καὶ βαστοῦν εἰ κάθε χίρι
κ' ἕνα μαῦρο βουλοκίρι
νὰ βουλώσουν τὸ ρημάδι,
τὸ Ταμίον δηλονότι,
μόνον πόθον καὶ σημάδι
κάθε ποῦρου πατριώτη.
Κύτταξί τοὺς πῶς τὸ κλείνων,
δὲν τοὺς συγκαίνου φαναίς,
καὶ τῆς κάσσαις τῆς ἀφίνου
σὰν τορπίλαις ἀδειμαναίς.

Θέλω ἡμέρα κατ' αὐτάς,
Περικλίτο μου Βαρόνι,
ποῦ καθίνα θὰ ῥωτᾷς :
εἰ ἔσὸ Ρωμαϊκὸ δὲν τῶνι ; »

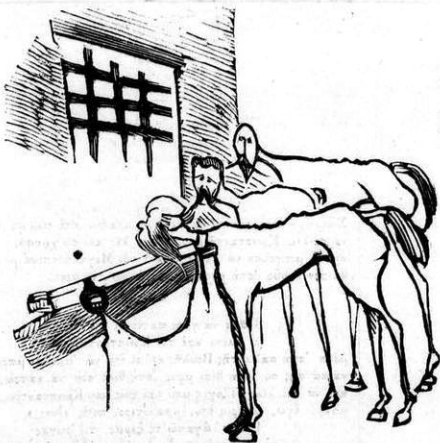
Μὰ κανεῖς δὲν θ' ἀπαντήσῃ ἔσὸ μεγάλῳ ῥώτημῳ σου
καὶ μὲ πόνω θὰ θυμαίαι τὰ παλῆρα Χριστόφωμᾶ σου.

Ἦθιλις Μακεδονία
μὲ Ρωμαϊκὴ μαγία ;
τώρα κάττοι σὲ μὲ πῆτρα
καὶ τὴν πούλησι μὰς μέτρα.

Μὲ τὸν πόλεμον ἱλύσας
καὶ γιὰ τοῦτον ἐξέφυγας ;
Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου φλάσκα,
μὲ τοὺς μάγους τώρα χάσκα,
καὶ μὲ κρέσος καὶ μὲ κάσκα
οὐρε πέρα ἔσθην Ἀλίσκα.

Μῆτε λίθανος κ' ἄλση, μὴδ' ἀρώματα ποικίλα,
μόνο τῆς μεγάλῃς φάτνης θὰ μὰς μείν' ἡ βαρβατίλα,
καὶ Σωτήρης θὰ φυτρώνουν
μὲς' εἰ αὐτὴν σὰν κωνιάρια,
κ' ἔλοις θὰ μὰς σαμαροῦν
μὲ τῶν Φράγκων τὰ σαμάρια.

Τρεῖς χεῖρε, φάτνη προσφίλης,
ἢ τῶν Σωτήρων μὰς τροφός,
εἰ χαριετ κ' ὁ Φασουλῆς,
ποῦ νέον περιμένει φῶς.

Τριγύρω τύμπανα κι' αύλοι
 μί χάρτινο καράβι,
 ψάλλον ποιμένες κι' άγραυλοί
 τής Θεσσαλίας σκλάβοι.

Δώστε κι' έμια, που μας ζητούν οι Τούρκοι κεφαλιέτικο,
 ψωμί Χριστουγεννιάτικο,
 Δώστε κι' έμια, που πέτησαν οι Τούρκοι τὰ χωριά μας
 κι' έπληραν τὰ καλύβια μας με τήν έλευθεριά μας.

Δώστε κι' έμια, που μας ζητούν σιτάρια και προβιαίς,
 Δώστε κι' έμια, που θρό λογίων μας έρεψαν σκλαβιαίς,
 με τών άρχόντων τών Ρωμωτών τών χαρμαρογαδάων
 και μία τών Άγώνων,
 και όέν τὸ ξέρομα κι' έμεις άν ήμιαστε καλλίτερα
 κέν τώρα κέν προτίητερα.

Τρίς χείρε, φάτην προσφιλής,
 κι' ή βρώμα σου μυρίζει,
 κι' ό Παπαρόβιλας ό Ντελής
 Ξαναχιλιμετρίξει.

Τρίς χείρε, φάτην προσφιλής, που σήμερα θ' άνοιξης
 κι' νίν φώς άληθινόν τόν έλεγγον θα δείξης.

Γιὰ κύττα δώρα που βαστώ
 με τάλλα τὰ ζαγάρια,
 κι' είμαι τετραπόδο σωστό
 κι' άς έχω θρό ποδάρια.

1. — Στῆς ίδραις τών Σωτήρων μας μπῆξε κερφοβελόναις,
 και μίς 'στῆς φάτης, φασουλή, τῆς μαρμαροκολώναις
 και τὰ κεφαλάκια μας κι' οι θρό μας νὰ κτυπούμε
 και μί φωνήν διά πασών τὰ Κάλαντα νὰ πούμε.

Τὰ Κάλαντα τὰ φετεινά χωρίς ψωμί, χωρίς λιανά.

Καλήν έσπέραν, Έλληνες, νὰ πῶ 'στ' άρχοντικά σας
 τῆς τόσαις ευφορίαις σας, τὰ τόσα ξαφνικά σας.
 Ό πόλεμος πῶς έγινε τὸ ξέρουν όλοις κι' όλοι,
 τὸυ Θεόδωρῦ τὸυ 'κάπνιος νὰ πῆρ μίς 'στῆν Πόλι,
 γιατί πολλά 'φοβήθηκε κι' έπῆγε νὰ κρειπάρη
 μήπως ό Ράλλης σηκωθῆ και τήν άρχή τὸυ πάρη.

'Εθῶμωσε και προσκαλεῖ τῆς 'Εθνικῆς θρό μίλη
 και τὸ και τὸ και τὰ και τὰ ε'είκαινα παραγγίλλει,
 και πάλιν τὸυς Νομάρχεις του φῶς φανερά προστάζει
 καθίνας 'στους σταυρακτοῦς ρουσίαια νὰ μοιράρη,
 κι' όσα μουριζία 'βρίσκουνε όικα χρονών και κάτω
 νὰ τάρματόνουν με σπαθί και μ' ένα Γκράβ γεμάτο.

Γιὰ πόλεμο σάν έκουσε κι' ό Πατισιάχ Σουλτανός
 έπίταξε τὸ ρόσι του κι' έφόρισε τὸ κρανος,
 κι' ός που νὰ 'πῆς λουκάκινο τόν κύρ 'Ετέμ προστάζει
 νὰ πορευθῆ 'στῆν Λάρισσα γιὰ γούτο και γιὰ χάκι,
 κι' άναψι τότε πόλεμος, καθώς μας όηγάται
 κάθε Ρωμαίικη Γραφή, κι' άρχίζει τὸ φευγάτε.

Ίδου που σας έψάλαμε με τόση συντομία
 τὸ πῶς οι Τούρκοι 'στρώθηκαν έπίξω 'στῆ Λαμία,
 κι' έτσι καλονοκίζουμε κάθε τσολτα και κλιφτη
 και τὸ κοπάδι καθενός Μισισια φαμπαρονου,
 κι' άμείως από σήμερα προμηθευθῆτε νίφτι
 γιατ' ίσως κι' άλλος πόλεμος νὰ γίνη... και τὸυ χρόνου.